

Sandheden skal gøre Eder frie!

Indhold	Side
Muhamedansk terror i Moskva.....	1
Den groteske undskyldningskultur.....	2
Ytringsfriheden er truet.....	3
En politisk skueproces.....	4
Anti-racisternes storhedsvanvid II.....	5
Man stemmer ikke om historien.....	6
Brevkassen.....	7
Den perverse forargelse.....	8

Muhamedansk terror i Moskva

Efter den muhamedanske terror i Moskvas undergrundsbane kræver de russiske nationalister hævn over muhamedanerne i Rusland.

Ved de to muhamedanske terrorangreb i Moskvas undergrundsbane blev 37 russere dræbt og mindst 80 andre kvæstet, og de russiske myndigheder forventer endnu flere angreb. De russiske myndigheder har højtideligt lovet at tilintetgøre de grupper af såkaldte sorte enker, dvs. enkerne efter muhamedanske terrorister, der menes at stå bag angrebene, men lykkes det ikke for myndighederne, så er de russiske nationalister parate til selv at udføre hævnaktionerne. Over hele Rusland vokser vreden mod den muhamedanske verden, og de to angreb i Moskvas undergrundsbane vil blive dyrekøbte resultater for de muhamedanske terrorister. Der findes som bekendt kun én måde at bekæmpe terror på, og det er gennem modterror, og man vil efterhånden opdage i den muhamedanske verden, at en muhamedansk terror rettet mod russerne er overordentlig risikabel. Russerne er nemlig endnu ikke pacificerede på samme måde som vesteuropæerne, og derfor vil de slå hårdt igen.

Selvbesindelse i Islamisk Trossamfund

Det Islamiske Trossamfund har afholdt et møde, hvor man besluttede at opfordre til muslimsk selvbesindelse blandt trosfællerne i Danmark. Trossamfundet erklærede således, at muslimerne for at bevare deres egen værdighed og selvrespekt efterfølgende skal nægte at tage imod de vantros penge, uanset om disse penge kommer i form af en løn, understøttelse eller bistandshjælp. De vantros penge er besmittede, mener trossamfundet, og enhver muslim, der kommer i kontakt med disse penge, bliver selv besmittet og fordømt. Trossamfundet erklærede desuden, at sande muslimer ikke kan arbejde sammen med vantro, og at alle muslimer derfor skal trække sig ud af de vantros virksomheder.

Hør Radio Holger !

Radio Holger Internet kan høres som "streaming" eller download på hjemmesiden www.radioholger.dk, og der sendes nu i det velkendte og praktiske lydformat "mp3". Radio Holger Internet er de danske indvandrermodstanderes stemme.

Drabschefen i Københavns Politi, Ove Dahl, sagde de følgende ord: »Rumænerne er skrupelløse. De slår ihjel for et par hundrede kroner. Det er en helt anden kultur«. Og til Tv2News uddybede Ove Dahl så: »Det er både øst- og sydeuropæiske kriminelle, men også sydamerikanere. Vi taler om en uhørt grov voldskriminalitet, som udøves med præcision og en afstumpethed, vi er ikke vant til i Danmark.« Der er jo slet ingen tvivl om, at drabschef Ove Dahl havde ret, hvorfor han da også blev udsat for en sand mediehetz, for i dette land må man jo aldrig sige sandheden om de fremmede. Det danske samfund er uden al tvivl et af verdens mest forløjede samfund, for det foragtelige borgerskab og de hykleriske myndigheder kan slet ikke tåle at høre sandheden, og man er parat til at smide folk i fængsel, hvis de insisterer på at sige den. Hvad dette angår, så er det danske samfundssystem desværre ikke bedre end det stalinistiske i Sovjetrusland, skønt man naturligvis ikke ligefrem vover at skyde de personer, der siger sandheden.

Kampen mod islam er en kamp for danskheden

Det er blevet mode at sige undskyld. Hvis man har glemt en fødselsdag, været sin kone utro, stjålet en taske eller slået et par tusind ihjel, så siger man undskyld og lader det være godt dermed. Alle synder kan man få tilgivelse for, når blot man vil sige undskyld, og det er da selvfølgelig meget praktisk, men det er også latterligt. Ideen bag hele denne dumme forestilling er vel nok, at en undskyldning skulle udtrykke en form for anger, men i praksis er undskyldningen for længst blevet til det magiske trylleord, der befrier fra alle yderligere problemer. Men det værste er egentlig ikke det blot formelle og reelt betydningsløse i undskyldningen, det værste er, at man nu er begyndt at sige undskyld for alt mellem himmel og jord. Der er ikke længere nogen logisk forbindelse mellem undskyldningen og den undskyldende person, der ofte undskylder noget, som han ikke selv har gjort eller haft indflydelse på. Man er således begyndt at undskylde på andres vegne, og det skønt disse andre slet har bemyndiget til en sådan undskyldning. Men dette gør en undskyldning helt grotesk og meningsløs, hvilket dog ikke forhindrer, at netop denne aldeles meningsløse form for undskyldninger nu er begyndt at florere for alvor. I en dansk sammenhæng begyndte diskussionen om den form for undskyldninger i forbindelse med diskussionen om de dansk-vestindiske øer, idet forrykte mennesker påstod, at den danske statsminister burde sige undskyld til øboerne på grund af slaveriet på øerne. Nu skete dette da ikke, og det var godt, for hvordan skulle en dansk statsminister kunne sige undskyld for noget sådant? For det første var negerlaveriet almindeligt, da danskerne overtog de pågældende dansk-vestindiske øer, og der er således ikke noget at undskylde, for det andet ophørte negerlaveriet på øerne allerede i 1840'erne, dvs. mange generationer før vor statsministers tilsynekomst, hvorfor han jo umuligt kunne undskylde på egne vegne, og for det tredje havde ingen slaveholdere eller andre danskere med ansvar for de dansk-vestindiske øer bemyndiget statsministeren til at sige undskyld på deres vegne. Og dette med bemyndigelsen er afgø-

rende. Hvis man virkelig vil sige undskyld ikke på egne men på andres vegne, så skal man naturligvis have en bemyndigelse til noget sådant, ellers er undskyldningen ikke meget værd. Det samme gælder for den seneste kollektive undskyldning, der omtales i medierne. Det serbiske parlament har således for kort tid siden med en meget snæver majoritet undskyldt, at ca. 8.000 muhamedanere blev slået ihjel i det østlige Bosnien under den jugoslaviske borgerkrig i 1990'erne, dog ikke fordi parlamentet nødvendigvis mener, at der er noget at undskylde men bare fordi man nu engang vil gøre sig til over for EU-unionen. Hvis man nu ser helt bort fra det hykleriske i denne såkaldte undskyldning, så står manglen på bemyndigelse tilbage. Ingen af disse parlamentarikerne i det serbiske parlament er virkeligt ansvarlige, da borgerkrigen i Bosnien blev udkæmpet af militser og ikke af de serbiske myndigheders politi- og militærstyrker, og derfor kan parlamentarikerne naturligvis heller ikke undskylde, og de egentligt ansvarlige for udkæmpelsen af borgerkrigen i det østlige Serbien vil ikke undskylde, simpelthen fordi de mener, at de kun har gjort det nødvendige. Muhamedanerne gik til angreb i Bosnien, og serberne forsvarede sig, som de nu bedst kunne, og det kræver ingen undskyldning, siger de. Serbernes politiske leder i Bosnien står nu for retten i Haag, og han har også allerede slået fast, at serberne kun gjorde, hvad de måtte for at stoppe muhamedanernes overtagelse af hele Bosnien, og han har dermed gjort det klart, at der her slet ikke kræves nogen form for undskyldning. Det serbiske parlaments undskyldning til muhamedanerne er meningsløs, da dette parlament ikke er bemyndiget til at give en sådan undskyldning på de kæmpende serberes vegne, og fordi de personer, der med rette kunne få en sådan bemyndigelse ikke ønsker den. Det serbiske parlaments såkaldte undskyldning er altså endnu et eksempel på de groteske undskyldninger, som en latterlig undskyldningskultur har fremkaldt.

Ytringsfriheden er truet

På Altermedia.info finder vi følgende: I et nyt notat fra CEPOS viser chefjurist Jacob Mchangama, hvordan EUs rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme og fremmedhad kan føre til indskrænkninger af ytringsfriheden. Afgørelsen forpligter bl.a. medlemslandene til at straffe offentlige tilskyndelser til had mod etniske grupper, ligesom benægtelse af folke drab og krigsforbrydelser kriminaliseres. Det kan få konsekvenser for racismeparagraffen, som muligvis vil skulle strammes og i hvert fald ikke vil kunne lempes eller ophæves uden at komme i konflikt med rammeafgørelsen.

“I mange EU-lande er holocaust-benægtelse strafbart, ligesom visse lande har forbud mod nazistiske symboler. Med Rammeafgørelsen kan Danmark blive nødt til at indføre lignende forbud, hvis EF-domstolen udtaler sig om spørgsmålet. Desuden indeholder rammeafgørelsen en række vage og uklare begreber, så ingen reelt ved, hvad der er strafbart at sige,” siger chefjurist Jacob Mchangama, CEPOS. Den danske regering bør modarbejde forsøg på at indskrænke ytringsfriheden, lyder anbefalingen. “Det er svært at have sympati for mennesker, der ytrer sig racistisk eller benægter, at holocaust fandt sted. Men staten bør ikke kriminalisere ytringer, uanset hvor usympatiske de er. Derfor bør Danmark aktivt arbejde for at få ophævet Rammeafgørelsen, således at de enkelte EU-lande selv fastsætter grænserne for hate-speech indenfor ytringsfrihedens rammer,” siger Jacob Mchangama.

AlterMedias kommentar til dette: Nede i EU går de og drømmer om en totalitær og ensrettet superstat, hvor der er ens love og regler. Og EU's hedeste ønsker er kriminalisering af alt som ikke er i overensstemmelse med den herskende multi-kulti ideologi. Flere lande har allerede en begrænset ytringsfrihed, vi er blot ikke så langt fremme i processen herhjemme i Danmark, men det skal nok komme.«

Nej, vi synes slet ikke, at det er svært at have sympati med mennesker, der ytrer sig racistisk, tværtimod, for sådanne mennesker er ofte bedre end andre mennesker, der har småborgerens

Overalt på Internettet ses for tiden den ovenstående karikatur-tegning, hvis oprindelse ikke er kendt, men hvis tendens er åbenbar. Internettet har nu skabt en vældig cirkulation af nye karikatur-tegninger, der er uden ophavsrettigheder, hvilket er en betydelig gevinst for mange publikationer.

uværdige angst for at sige noget kontroversielt. Men i øvrigt – og det er det virkelig interessante ved dette, så er det jo rigtigt, at EU nu forsøger at presse medlemslandene til at afskaffe ytringsfriheden, men det vil få omfattende og katastrofale følger. For sagen er jo den, at ytringsfriheden er selve forudsætningen for at anerkende demokratiets legitimitet. Hvis demokratiet afskaffer ytringsfriheden, så skal og må demokratiet bekæmpes og ødelægges, for så er det blevet til et system, der er fjendtligt indstillet mod folkets frihed, og alt der er mod folkets frihed skal ryddes til side, enten med det gode eller med det onde. Ved at afskaffe ytringsfriheden afskaffer demokratiet således sig selv, for intet demokrati har krav på vor loyalitet, hvis ytringsfriheden ikke er bevaret som det centrale element i systemet. Nu tror vi naturligvis heller ikke, at det kan lykkes for EU fuldstændigt at skaffe ytringsfriheden i Europa eller for den sags skyld i Danmark, men at bestræbelsen er der, det er tydeligt nok, og derfor gælder det da også om at skabe modstand mod den forrykte union i et omfang, så vi kan komme på afstand af den. Og lad os gøre det helt klart, at vi ikke vil acceptere afskaffelsen af ytringsfriheden, uanset hvem der forsøger at iværksætte dette.

En politisk skueproces

I Amsterdam har man nu indledt den politiske skueproces mod Frihedspartiets leder Geert Wilders, der er tiltalt for noget, som kaldes hetz mod muslimer. Allerede ved begyndelsen af retssagen klargjorde Geert Wilders det groteske og udemokratiske i hele sagen mod ham, idet han sagde, at han jo blot havde sagt sandheden om islam, og at en fældende dom ville betyde afskaffelsen af ytringsfriheden i Holland. At Geert Wilders også er medlem af det hollandske parlament, og at en fældende dom yderligere vil betyde afskaffelsen af ytringsfriheden for parlamentarikere, det blev også nævnt men ikke kommenteret af retten. I det første retsmøde forsøgte man at begrænse Geert Wilders ret til at føre de vidner, som han ønsker, hvilket er et helt klart eksempel på den partiske indstilling, som den hollandske domstol har, og denne partiske indstilling vil utvivlsomt også vise sig ved de efterfølgende retsmøder. En hysterisk hollandsk anti-racist foran retten forlangte, at Geert Wilders skulle tilstå efter anklagen, men det kan dog ikke ventes, da man jo trods alt ikke i Amsterdam som under Moskva-processerne vover at gennemtæve den anklagede for at fremtvinge en tilståelse. Tværtimod kom Geert Wilders med en række principielle udtalelser; han sagde, at Nederlændenes frihed er truet og tilføjede: Det er ikke bare en ret, det er en pligt for frie mennesker at stå op imod alle ideologier, der truer friheden. Og at islam er netop en sådan ideologi, det har Geert Wilders ret i, det kan der ikke længere være nogen tvivl om. Alene i de seneste år er tusinder myrdet i islams navn, og næsten alle fordi de hævede deres ret til ytringsfrihed og dermed også deres ret til at kritisere islam. De fanatiske tilhængere af islam har myrdet folk jorden rundt, og de har gjort det med god samvittighed, fordi islams hellige bog, Koranen, lovpriser mord på de såkaldte vantro, dvs. alle dem, der ikke er muhamedanere. Det er i øvrigt ejendommeligt, at mens man forfølger alle danskere, der antyder det mindste om andre folkeslag eller religioner, så har de danske myndigheder åbenbart ikke noget imod Koranen,

skønt denne bog kalder jøder og andre vantro for aber og svin. Naturligvis bør man ikke forbyde bøger, heller ikke Koranen, for det ville være et skridt mod censur og diktatur, men det står dog stadig enhver frit for at brænde sit eksemplar af Koranen.

Nu burde det efterhånden være blevet klart for alle i den danske offentlighed, hvad der er grundlaget for importen af udenlandsk arbejdskraft til Danmark, nemlig svindel, svindel og atter svindel. En lang række danske firmaer er nu blevet afsløret i at svindle i forbindelse med import af udenlandsk arbejdskraft, og disse firmaer svindler på alle tænkelige måder. Man betaler ikke den udenlandske arbejdskraft, hvad man skal, man betaler ikke skat for den udenlandske arbejdskraft, man betaler ikke moms af arbejdet og man overholder absolut ingen af krav, der rettes til alle arbejdspladser, men alligevel husker man nøje på at informere den udenlandske arbejdskraft om alle muligheder for sociale ydelser, så de tilkaldte udlændinge kan malke den danske statskasse. Skatteyderne har altså alle udgifterne til den fremmede arbejdskraft men ingen af indtægterne. Det er noget helt utroligt svineri over for danskerne, som arbejdsgiverne her har fundet på, og disse arbejdsgiveres virksomheder burde ødelægges i bund og grund. Bare dog snart fagforeningerne ville indse, at de kun kan stoppe misbruget af udenlandsk arbejdskraft ved at lukke de firmaer, der bruger den udenlandske arbejdskraft. Der er nemlig kun én grund til at importere udenlandsk arbejdskraft i den nuværende arbejdsløshedssituation, at man vil svindle, og derfor burde alle de arbejdsgivere, der fortsat importerer udenlandsk arbejdskraft også behandles som nogle svindlere.

NPD i Tyskland har nu stor succes i arbejdet med at bevidstgøre den tyske ungdom, og i dette arbejde vil man blive hjulpet af en afgørelse fra justitsvæsenet, der betyder ophøret af de tyske myndigheders tarvelige forsøg på at forhindre NPD i at uddele informative DVD-plader til de unge tyskere.

Anti-racisternes storhedsvanvid II

De såkaldte anti-racisters storhedsvanvid antager stadig mere og mere groteske former. Nu er de begyndt at opsætte plakater med billeder af politiske modstandere med opfordringer til, at folk skal meddele disse politiske modstandere, at de ikke længere er velkomne i Århus. Det groteske i dette er naturligvis, at anti-racisterne ikke er andet end gadepøbel, og at de derfor ingen som helst baggrund har for at slå sig ned som politi-myndighed i Århus-området. Det er som om, at anti-racisterne mener at have gennemført en eller anden form for borgerkrig, som de er gået sejrende ud af, og at de derfor nu kan bestemme, hvem der må opholde sig i Århus. Men vi har nu ikke hørt om nogle begivenheder, der skulle have givet anti-racisterne magten i Århus, og det tror jeg da heller ikke andre har. Spørgsmålet er altså, med hvilken autoritet udtaler anti-racisterne sig om, hvem der må bo Århus? Det er hurtigt sagt, for anti-racisterne har absolut ingen autoritet til at afgøre noget sådant, skønt de åbenbart ynder at indbilde sig dette. Plakaterne er således kun et udtryk for en latterlig og grotesk ønskedrøm hos anti-racisterne, og det er så een ting, men de er også ulovlige. Medierne skriver den 11. marts: »Plakater med portrætter af seks navngivne White Pride sympatisører blev i nat hængt op flere steder i Århus. Portrætterne er fulgt af teksten: - De seks personer ovenfor er alle centrale i den nazistiske hooligan-gruppe White Pride. Gruppen har de seneste år stået bag en lang række overfald på venstreorienterede, antiracister, indvandrere og flygtninge. - Ser du dem, så meddel dem klart og tydeligt, at de ikke er velkomne i Århus. Hverken på værtshuse, diskoteker, stadion eller nogen andre steder skal de frit kunne sprede deres had og vold! To mænd på henholdsvis 22 og 25 år blev i nat anholdt for at hænge de afslørende plakater op, men politiet ønsker ikke at oplyse, hvilken politisk gruppering de tilhører. Ifølge oplysninger tilhører de fængslede researchkollektivet Redox - en gruppe, der har dedikeret deres liv til at holde øje med blandt andet det yderste højre og nynazister. Politiet har endnu ikke taget stilling til den konkrete sigtelse mod de anholdte i

nat. Sagen efterforskes i politiets voldssektion, da der formentlig ligger et politisk motiv bag.«

Det var da altid noget, at politiet endelig har fået fat på et par af slynglerne bag anti-racisternes groteske kampagne, og Redox-folkene er jo velkendte som politiske forbrydere, der forsøger at spionere mod danske patrioter. Men disse anti-racisters selvovervurdering er næsten morsom, for hvordan i alverden havde de egentlig tænkt sig, at deres plakatoxfordring skulle få nogen for dem positiv betydning? Hvis en anti-racist eller bare en helt tilfældig person på baggrund af opfordringen på plakaten meddeler folkene fra White Pride, at de ikke er velkomne på værtshuset, så vil det formodentlig ikke komme til at gå stille af, og det vil man ikke kunne bebrejde White Pride-folkene, der jo har ret til at reagere på noget så uforskammet. Nej, naturligvis skal man ikke finde sig i, at de vanvittige anti-racister begynder at optræde som politi-myndighed, man skal selvfølgelig svare igen, så det bliver klart også for disse skøre hoveder, at de aldeles ikke behersker samfundet, heller ikke i Århus.

I øvrigt så må alle disse Redox-folk føre et temmelig kedeligt liv, hvis de virkeligt – som der står, er en gruppe, der har dedikeret deres liv til at holde øje med blandt andet det yderste højre og nynazisterne. For det første er der ikke så mange at holde øje med, og for det andet er der ikke så meget at anføre i rapporterne. Det er jo ikke meget værd at anføre, at en slem nazist går på biblioteket og låner nogle bøger eller ses på arbejde i en fast-food kæde, og det er jo så uhyre sjældent, at han slår en indvandrer ned. Der bliver altså ikke meget at rapportere til Redox, så hvad får de egentlig tiden til at gå med, alle de gode mennesker, der har dedikeret deres liv til at holde øje med de slemme folk, der ikke kan lide de fremmede?

Støt kampen mod indvandringen!

Man stemmer ikke om historien

Ole Hasselbalch fra Den Danske Forening offentliggjorde den 23. marts et yderst fornuftigt indlæg som en kommentar til diskussionen om anerkendelsen af det tyrkiske folkemord på de kristne armeniere. Han skrev: »De senere uger har været præget af diskussionen på den internationale scene om betimeligheden i at vedtage - evt. endog i parlamenterne - at tyrkerne begik folkemord på armenierne i begyndelsen af det 20. århundrede. Den slags anerkendelser er imidlertid ifølge god demokratisk tradition ikke et politisk anliggende, eftersom det er umuligt at vedtage politisk, om noget er sket eller ikke er sket. Dette må derimod - som tyrkerne hævder - afgøres ud fra, hvad forskningen kan bringe frem. Hvorvidt der allerede i armeniersagen er bragt så meget for dagen, at det i dette øjeblik berettiger til at kalde det skete for folkemord, er i denne forbindelse uden betydning. For i et demokrati er i princippet ingen oplysninger om et faktum definitive. Netop af denne principielle grund har vi i Danmark f.eks. aldrig strafbelagt Holocaustbenægtelse, sådan som det er sket i flere andre lande. Derimod har vi overladt benægterne til omgivelsernes dom, der falder som led i den almindelige politiske debat, og som i dette tilfælde sædvanligvis går ud på, at benægterne er fra forstanden. Det er et skråplan at tvinge politikere til at autorisere en bestemt historisk sandhed. Sådan noget gøres af totalitære regimer, der ønsker en historieskrivning, der tjener deres egne behov. Det gøres derimod principielt ikke i et frit demokrati. Her er det således grundlæggende, at alle synspunkter og oplysninger kan bringes frem til diskussion, og at man kan nå til stadig nye erkendelser - herunder mht. hvad der er sket i fortiden.« Dette indlæg fra Ole Hasselbalch er meget vigtigt, for her gøres det helt klart, at man ikke i et demokrati kan stemme om historieskrivningen, og at Danmark følgelig må afvise de ubehagelige forsøg på, at overføre forskellige EU-landes specielle officielle historieopfattelse til Danmark. Historieopfattelsen og dermed også historieskrivningen må være helt fri og ubunden i et demokrati, men hverken Tyskland, Frankrig eller Østrig respekterer det-

te, og disse lande er da heller ikke sande demokratier men tyranniske stater. Forsøget på at overføre de nævnte landes Holocaust-opfattelse til Danmark er således et forsøg på afskaffe demokratiet gennem at afskaffe ytringsfriheden i historieskrivningen. Og naturligvis skal nogle udlændinge ikke bestemme, hvilken opfattelse af historien danskerne skal have, ligesom Folketinget heller ikke skal bestemme, hvilken opfattelsen af historien borgerne skal have og give udtryk for. I Sverige stemte man om eksistensen af det tyrkiske folkemord på de kristne armeniere, og det var på sin vis udmærket, men Ole Hasselbalch har alligevel ret i, at det aldrig kan være parlamenters opgave at skrive historie, og at et forsøg på dette hører til i diktaturstater. Men når Ole Hasselbalch samtidigt antyder, at det skulle være den almindelige mening i Danmark, at de såkaldte Holocaust-benægttere er fra forstanden, så strammer han den dog lidt mere end den kan bære. Nej, det er ikke en almindelig mening, simpelthen fordi der ikke eksisterer en sådan angående dette emne. Det store flertal af danskere kender overhovedet intet til Holocaustdebatten, og derfor har de heller ingen mening om sagen. Hvad Ole Hasselbalch opfatter som den almindelige mening er blot holdningen i medierne, og i det politiske og akademiske miljø, og disse miljøer omfatter måske i alt 50.000 personer, i hvert fald ikke flere. Det må også i sandhedens interesse påpeges, at de såkaldte holocaust-benægttere bestandigt påvirker den almindelige historieskrivning ved at afsløre nogle af de grove falsknerier, der gennem tiderne er begået i Holocaustsagens interesse. Man kan måske nok mene, at holocaust-benægterne overdriver engang imellem, men der er dog ingen tvivl om, at den almindelige historieundervisning om Holocaust ville udarte til den rene propaganda, hvis ikke Holocaust-benægterne interesserede sig for at påvise falsknerierne og myterne i historieskrivningen. Mange helt vanvittige skrækhistorier og tusinder af irrelevante billeder kan nu afvises takket være holocaust-benægterne.

Spørgsmål til Radio Holger Internet:

En lytter skriver: Kan du forklare mig og andre lyttere følgende? Hvordan kan det dog gå til at muslimske flygtninge, der har fået asyl i Danmark, kan sende deres børn på genopdragelse i deres hjemland og få dem tilbage til Danmark igen? Der er da noget her, som ikke hænger sammen?

Svar: Ja, men det hele skyldes jo, at der netop ikke er tale om rigtige flygtninge men bare om fremmede, som lader som om, at de er flygtninge. Hvis de var rigtige flygtninge, så ville de naturligvis ikke sende deres børn tilbage i løvens gab, selvfølgelig ikke, men da de bare er rejst ud på en helt almindelig måde fra deres hjemland, og de aldeles ikke er personligt forfulgte, som det ellers hævdes, så er det jo ikke noget problem for dem at sende deres børn tilbage til genopdragelse i hjemlandet. Disse såkaldte flygtninge har et så godt forhold til det samfundssystem, som de angiveligt er flygtet fra, at de ligefrem ønsker deres børn opdraget i samme ånd som dette samfundssystem. Giver der noget bedre bevis på, at de slet ikke er flygtninge?

Og lytteren spørger yderligere:

Kan du forklare, hvorfor vi i tide og utide høre om hvor mange civile NATO incl. Den Danske Hær i Afghanistan har dræbt, men ALDRIG hører om, hvor mange fjender de har dræbt? Under 2. verdenskrig så vi billeder i massevis fra slagmarken med sønderskudte byer og døde mennesker. De såkaldte krigskorrespondenter sendte malende beskrivelser hjem. Er det helt holdt op? Måske for ikke at forskrække befolkningen i Danmark ved at vise hvordan krig er? Det forekommer mig, at de unge i Danmark i dag ikke er af samme støbning som tidligere tiders unge. Nærmere betegnet er de som en flok forkælede børn, der aldrig har mødt alvorlig modgang af nogen art, hvorved krigens grusomhed virker dobbelt stærk på dem.

Svar: Når vi altid hører om de civile tab, så er det naturligvis en følge af, at de danske medier ønsker at køre en propaganda mod krigen, og så lyder det jo godt med civile tab, for det giver medlidenhed med afghanerne og modvilje mod krigen. Men i en partisanerkrig som den i Afgha-

nistan kan man naturligvis ikke skelne civilister fra militære, det hører en helt anden form for krigsførelse til. Og nu kan man ikke sammenligne den trods alt meget lille krig i Afghanistan med den meget store krig, for i et anden verdenskrigs-perspektiv er der ikke tale om meget andet end spredte patrulje-fægtninger i Afghanistan, så der er egentlig ikke så meget at sende billeder af. Da mange afghanske byer ligner lossepladser, så er det jo ikke nemt at fremvise en chokerende sønderskudt by, nej, man må nøjes med de ligegyldige billeder af golde ørknør og soldaternes formålsløse patruljer, frem og tilbage ad den samme vej. Med andre ord, det hele bliver ikke rigtigt til noget, så der er ikke nogen dramatiske billeder at sende hjem. Man ser ikke de hundreder af fremrykkende kampvogne og tusinder af skydende kanoner, som man kender fra de tidligere krige. Og ganske rigtigt, så har de unge i nutidens Danmark slet ikke de tidligere generationers seje modstandskraft, og de bliver lettere bragt ud af psykisk balance. Og naturligvis har det også noget med deres lettere almindelige levebetingelser at gøre, men dertil kommer den dårlige åndelige forberedelse, som forsvaret udsætter dem for. De danske soldater får nemlig at vide, at de nærmest er at betragte som en slags ulandsarbejdere i Afghanistan, og ingen fortæller dem, at de lokale afghanere hader dem, og at de som soldater må dræbe for ikke at blive dræbt. Der mangler simpelthen en realistisk åndelig forberedelse, og derfor er de danske soldater også åndeligt uforberedte, når der sker noget, og man skyder på dem, hvorfor de danske soldater hurtigt mister den psykiske balance. Man skal jo være indstillet på, at det er alvor. Den danske hærs store held er, at krigen i Afghanistan trods alt er af så begrænset karakter og føres med så små tab, at man kan optræde så sløvt og ligegyldigt uden at det får større og alvorlige konsekvenser for landet. Var man involveret i en rigtig krig, som fortidens forskellige store krige, så blev man sandelig tvunget til at tage fat på en helt anden måde.

På en rejse i Korea kom Danmarks statsminister Lars Lykke Rasmussen til demarkationslinjen, hvor han oplevede de nordkoreanske vagter, og han beklagede nordkoreanernes elendighed og sagde, at de dog var rundet af det samme DNA som de sydkoreanere, der har så stor succes og er så velhavende. Det er en stor ting, at vor nye statsminister erkender, at koreanerne som folk er rundet af det samme DNA, for så har vi vel også lov til at forvente, han ligeledes erkender, at vi danskere er rundet af det samme DNA, og at de fremmede er rundet af noget andet DNA og følgelig aldrig kan blive danskere. At have en statsminister med interesse for det etniske er ikke så dårligt, og nu mangler vi bare, at det får konsekvenser for den danske fremmedpolitik.

Det er en meget mærkelig og nærmest pervers form for forargelse, der præger den danske offentlighed. Denne offentlige forargelse er et forsøg på gratis at etablere en god samvittighed hos folk, der har en dårlig samvittighed. Man udvælger noget at forarges over, og man udvælger det så omhyggeligt, at det ikke er noget, som man egentlig kan gøre noget ved, hvorfor forargelsen da også bliver ganske gratis, mens man gennem forargelsen får lejlighed til offentligt at vise sig som et godt menneske og derved berolige sin samvittighed. Man kender dette fra den danske offentligheds medfølelse snak om alverdens flygtninge, der giver det latterlige indtryk, at de danske skatteydere kan forsørge alle fremmede, der er på flugt, eller fra den forrykte snak om de mange millioner fremmede, der bare, bare vil have et bedre liv. Det sidste eksempel på dette grænseløse hykleri er den danske offentligheds store forargelse over nogle såkaldte børneslaver, der arbejder i nogle plantager i Afrika. Alle ved jo udmærket, at der ikke hersker eller kan herske vesteuropæiske arbejdsforhold i Afrika, hvordan skulle det være muligt, og alle ved også, at børnearbejde er helt almindeligt i Afrika og Asien. Nu lader man pludselig som om, at det er af afgørende betydning at hjælpe nogle børn i nogle kakao-plantager. Men det er noget forbandet sludder. For det første kan danskerne naturligvis ikke bestemme over arbejdsforholdene i Afrika, og det skal danskere da heller ikke, for det er ikke danskernes opgave. Hvis vi danskere bare kunne tilvejebringe ordentlige forhold i Danmark, så var meget nået, men det har ikke rigtigt offentlighedens interesse, for det var jo noget man reelt kunne gøre noget ved, og så koster det jo penge, og det er folk ikke interesserede i, de vil forarges uden at det koster noget. De vil hellere boykotte chokoladeindustrien af hensyn til nogle unger i Afrika ved at undlade at tage en plade Toms-chokolade i Brugsen, end de vil sættes op i skat og afgifter for at forbedre forholdene i Danmark. Det er rart med en god samvittighed, men den må ikke koste for meget, og et stykke chokolade kan man vel undvære, ikke sandt?